

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 lutego 2018 roku (data prezentaty Sądu) powódka A. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu roszczenia powódka wskazała, że zawarła umowę usługi turystycznej, w ramach której pozwana spółka zobowiązana była do przewozu lotniczego powódki w dniu 1 grudnia 2018 roku na trasie L.-W. o symbolu (...). Podniosła, że wskazany lot odbył się z opóźnieniem wynoszącym 3 godziny i 45 minut. (pozew – k. 2-3).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 5 czerwca 2019 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie uwzględnił w całości wniesione powództwo (nakaz zapłaty - k. 10).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym w dniu 1 sierpnia 2019 roku (data stempla pocztowego), strona pozwana zaskarżyła nakaz w całości, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powódki. W uzasadnieniu wskazano, iż Rozporządzenie 261/2004 nie ma zastosowania do osób podróżujących bezpłatnie. (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 17-20)

Pismem z dnia 8 listopada 2019 roku (data nadania przesyłki w placówce pocztowej) pełnomocnik powódki wskazał, iż okoliczność bezpłatności lotu odnosi się do pracowników linii lotniczych i jeżeli pozwany wywodzi z tego tytułu korzyści, winny wykazać, iż powódka jest pracownikiem linii lotniczej. (pismo k. 29)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. B. miała zaplanowany na dzień 1 grudnia 2018 roku lot o symbolu (...) na trasie L.-W. realizowany przez pozwanego przewoźnika (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

A. B. stawiała się do odprawy i odbyła przedmiotowy lot. (okoliczności bezsporne, nadto dowód w postaci karty pokładowej – k. 5)

Przedmiotowy lot został opóźniony o 3 godziny 45 minut. (okoliczności bezsporne)

Pismem nadanym w dniu 8 lutego 2019 roku pełnomocnik powódki wezwał pozwaną spółkę do zapłaty kwoty 400 euro na rzecz A. B. tytułem odszkodowania za opóźnienie ww. lotu. Na spełnienie świadczenia określono termin wynoszący 30 dni od doręczenia wezwania. (okoliczności bezsporne, nadto dowód w postaci wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki – k. 8-8v)

Pismem z dnia 13 marca 2019 roku pozwany odmówił przyznania odszkodowania (okoliczności bezsporne, nadto dowód w postaci pisma k. 7)

Odległość po ortodromie na trasie L.-W. wynosi 4045 km. (fakt notoryjny)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów, których prawdziwości nie zakwestionowała żadna ze stron, a sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości, co do ich prawdziwości i rzetelności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć należało, że w niniejszej sprawie zaszły warunki do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym, bez konieczności przeprowadzenia rozprawy. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 1481 § 1 k.p.c. Sąd

może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Stosownie zaś do treści § 3 żadna ze stron nie wniosła w pierwszym piśmie procesowym o przeprowadzenie rozprawy.

Przechodząc zaś do meritum wskazać należy, iż zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w Rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „Rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1500 do 3.500 kilometrów.

Ponadto, w art.5 ust.3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, „Artykuły 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego”.

Mając na uwadze związanie sądów krajowych wykładnią aktów Unii Europejskiej sformułowaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, wyżej przytoczone regulacje stanowią normatywną podstawę roszczenia powódki.

Poza sporem w niniejszej sprawie było, że pozwany był przewoźnikiem lotniczym obsługującym przedmiotowy lot (...) z L. do W. w dniu 1 grudnia 2018 roku, fakt opóźnienia przedmiotowego lotu wynoszącego 3 godziny 45 minut oraz stawiennictwa powódki do odprawy i odbycie przez nią przedmiotowego lotu. Kwestią sporną nie pozostawał także fakt wezwania pozwanego do zapłaty dochodzonego pozwem odszkodowania za opóźnienie lotu.

Przedmiotem sporu była natomiast kwestia odpłatności przedmiotowego lotu.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04, niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy niżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna

powszechnie. Jednakże ma ono zastosowanie do pasażerów posiadających bilety wydane przez przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego.

Należy wskazać, że w myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06). W sprawie rozpoznawanej w postępowaniu uproszczonym już przy pierwszej czynności w pozwie strona powodowa powinna przywołać dowody na poparcie swoich twierdzeń.

W sprzeciwie od nakaz zapłaty strona pozwany podniósł zarzut bezpłatności lotu powoda.

W ocenie Sądu powódka, mimo reprezentowania jej przez pełnomocnika profesjonalnego, w żaden sposób nie wykazała, że odbywała podróż przedmiotowym rejsem odpłatnie, a to na niej spoczywał ciężar dowodu zgodnie z przywołanymi wyżej regulacjami. Wskazać należy, iż jest to przesłanka konieczna do aktualizacji roszczenia z tytułu opóźnionych i odwołanych lotów wynikającego z Rozporządzenia, o którym mowa powyżej. Powódka w tym zakresie nie zaproponowała żadnych dowodów, nie złożyła do akt sprawy żadnego dokumentu, jak np. umowa o świadczenie usług turystycznych, z którego wynikałaby odpłatność przedmiotowego lotu. Nie zgłoszono również dowodu z przesłuchania powódki, czy też zeznań świadka na ww. okoliczność.

Sąd nie podziela stanowiska pełnomocnika powódki, że to pozwany winien udowodnić okoliczność wyłączenia stosowania rozporządzenia. W świetle regulacji rozporządzenia nr 261/2004 to nadal na powodowi spoczywa ciężar udowodnienia faktu posiadania rezerwacji, stawienia się do odprawy i odbycia lotu odpłatnie. Pozwany broniąc się w procesie może korzystać z prostego zakwestionowania tych okoliczności, co przenosi ciężar ich udowodnienia na powódkę. Pozwany zobowiązany byłby natomiast do wykazania okoliczności nadzwyczajnych, które mogłyby wyłączyć jego odpowiedzialność. Podkreślić należy, iż samych twierdzeń strony nie można uznać za wystarczające do stwierdzenia danego faktu zwłaszcza w sytuacji, gdy dana okoliczność zostanie zakwestionowana przez stronę przeciwną.

Wobec zakwestionowania przez pozwanego faktu odpłatności lotu powódki oraz braku wykazania przez powódkę stanu odmiennego, Sąd uznał tę okoliczność za nieudowodnioną i w konsekwencji oddalił powództwo.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód opierał swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów powołanego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia: w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub

ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub

(...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 Rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;

b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż

1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;

c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, iż w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu ww. lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, tzn. jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej, takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest (było) spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

Należy podkreślić, że celem Rozporządzenia wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych, poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został odwołany oraz pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a w konsekwencji znajdują się w porównywalnych sytuacjach. Dlatego też należy uznać za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślić należy, iż także wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

Zgodnie z treścią art. 2g powołanego Rozporządzenia WE nr 261/2004, "rezerwacja" oznacza fakt posiadania przez pasażera biletu lub innego dowodu potwierdzającego, że rezerwacja została przyjęta i zarejestrowana przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek. Stosownie do art. 3 ust. 2 a) cytowanego Rozporządzenia, ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że pasażerowie posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawia się na odprawę pasażerów # zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony # nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu. Pasażer powinien wykazać, że posiada uprawnienie do wystąpienia z żądaniem odszkodowawczym, zgodnie z ogólnym ciężarem rozkładu dowodu z art. 6 k.c. Natomiast na przewoźniku lotniczym spoczywa ciężar wykazania, że uprawnienia przysługujące pasażerowi nie zostały naruszone (art. 205 b ust. 5 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz.U. z 2013 r. 1393 j.t.). Opóźnienie w przylocie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków (art. 5 ust. 3 rozporządzenia), to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego.

W okolicznościach niniejszej sprawy niekwestionowany pozostawał fakt, iż przewoźnikiem, który organizował lot o nr (...) był pozwany. Przedmiotowy lot miał miejsce na trasie K.-B..

Poza sporem pozostawało również, że odległość - liczona metodą po ortodromie - pomiędzy lotniskiem w K., a lotniskiem w B. wynosi powyżej 1.500 kilometrów i jest to lot wewnątrzspółnotowy.

Strona pozwana nie zaprzeczała nadto, iż przedmiotowy lot uległ ponad 3-godzinnemu opóźnieniu, które nie było spowodowane nadzwyczajnymi okolicznościami wyłączającymi odpowiedzialność odszkodowawczą przewoźnika.

Pozwana spółka podnosiła jednakże zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, w związku z tym, iż nie przedstawiła ona wystarczających dowodów, a tym samym nie wykazała, że przystąpiła do odprawy i posiadała potwierdzoną rezerwację na wskazany lot.

W ocenie Sądu, zarzuty pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie, albowiem powód wykazał w wystarczający sposób, że w dniu 23 września 2017 r. był pasażerem lotu (...) realizowanego przez pozwanego przewoźnika na trasie z K. do B.. Okoliczność tę powód wykazał za pomocą przedstawionej kserokopii karty pokładowej, z której jednoznacznie wynika, że uczestniczył on w odprawie wskazanego rejsu, a tym samym, że uczestniczył w przedmiotowym locie. Na załączonej karcie pokładowej widnieje nazwisko powoda oraz niezbędne dane do identyfikacji terminu lotu. Zdaniem Sądu, dołączona do pozwu kserokopia karty pokładowej stanowi także dokument wskazujący na dokonanie wcześniejszej rezerwacji przez powoda. Należy w tym miejscu podkreślić, że pasażer legitymujący się kartą pokładową otrzymuje ją przed wejściem na pokład samolotu, po dokonaniu uprzedniej kontroli biletu pod kątem ważności rezerwacji i obecności nazwiska pasażera na liście osób mających uczestniczyć w locie. Z tych względów nie sposób przyjąć, aby powód K. J., legitymujący się kartą pokładową rzeczzonego rejsu, nie wykazała swego uczestnictwa w opóźnionym locie.

Sąd nie podzielił ponadto zarzutu wyłączenia stosowania przepisów Rozporządzenia 261/2004 w oparciu o przepis art. 3 ust. 3 Rozporządzenia.

Przepis ten stanowi, iż niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy niżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Jednakże, ma ono zastosowanie do pasażerów posiadających bilety wydane przez przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego.

Wprawdzie należy uznać, że ciężar dowodu spoczywa na powódce niemniej jednak materiał dowodowy zaofiarowany przez powódkę jest wystarczający do wykazania, że podróżowała ona odpłatnie. Dokument podróży wystawiony

przez pośrednika podróży (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawiera informację, iż K. J. za wycieczkę, której program obejmował również lot organizowany przez pozwanego przewoźnika uiścił łącznie kwotę 1804 zł ((...) : 2). Ponadto w świetle zasad doświadczenia życiowego oczywiste jest, że przedsiębiorcy będący organizatorami turystyki prowadzą swoją działalność w celu osiągnięcia zysku, zatem co do zasady odpłatnie. Udział powoda w imprezie turystycznej organizowanej przez w/w biuro podróży jak i udział powoda w locie stanowiącym część tej imprezy stwarza domniemanie faktyczne, że powódka uiścił wynagrodzenie, z którego został również sfinansowany koszt transportu lotniczego, czyli wynagrodzenie pozwanego za wynajem organizatorowi turystyki pojemności samolotu. W konsekwencji na pozwanego przechodzi ciężar dowodu co do obalenia tego domniemanie faktycznego. Materiał dowodowy zaofiarowany przez pozwanego nie zawiera dowodów, które mogłyby obalić przedstawione domniemanie faktyczne. Omawiany zarzut należało zatem uznać za chybiony.

Z tych wszystkich względów, Sąd uznał, że powodowi należy się zryczałtowane odszkodowanie przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt b Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, w objętej pozwem wysokości 400 euro.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela.

Zdaniem Sądu roszczenie odsetkowe było w pełni zasadne. Data początkowa naliczania odsetek za opóźnienie uwzględniała okres, który strona powodowa wyznaczyła pozwanemu na spełnienie dochodzonego roszczenia, tj. nie później niż do 31 października 2017 roku. Wezwanie do zapłaty przesłano pozwanemu w dniu 24 października 2017 roku, zaś początek naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie zaproponowany przez powódkę przypadła na dzień 1 listopada 2017 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W związku z tym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 947 zł, na którą składała się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r..

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu wraz z pouczeniem o apelacji.